seie kirja pannud, et meie põlwe rahwas pissutgi teäda saaksid, mis ebbausku ennemuistine rahwas on piddanud. Kes mehheks on sanud, ei põlga jo ka mitte mälletamast, mis temma lapse põlwes tundis ja teggi, ehk tema kül ei wõi sallata, waid naerdes tunnistab, et seäl paljo tarkust ei olle lõida olnud.

Rumal mees ja tark kuk.

Üks perrenaene ellas oma mehhega ni kurjaste, et ei ööl, ei ka päwal pahhanduse wahhet ei olnud. Naene kurri, ja mees rumal; naene ei leppi, mees ei mõista leppitada, waid purrelewad ja närrelewad kui koera kassi. Wimaks mees saab naese käest peksa kui paljo, ei tohhi enam suudgi ammutada: kui jälle lähhäb räkima, jubba naene wemmeltega löhkumas. Mis nõu nüüd aitab? Mees nuttab, ja otsib maad pakku minna. Wärrawa pole minnes näeb ta oma kukke, ja ütleb nuttuheälega: „Jumalaga jälle, kukkeke!“ Kuk hüab: „Kuhhu sa nüüd lähhäd, perremees!“ Perremees ütleb: „Arralä koggoni siit maalt.“ „Mis sü pärrast?“ küssis kuk. „Perrenaene kurri, ei lasse enam suggugi ellada“, ütles perremees. Kuk ütleb: „Ota, mo hea perremees, ma tahhan sulle head nõuu anda ja sind wähhä öppetada. Sa ollet issi rumal, sa ei mõista mitte. Wata mino peäle! Mul on ühheksa naest — kõik kardawad mind ja tewad mis ma tahhan — kui ma kutsun neid, siis nad tullewad, kui ma kelan, siis wait jäwad kõik. Arwa, sina ei sa ühhest naesest jaggu! Pöra nüüd ümber ja mine taggasi mino sõna peäle ja te oma tööd. Kui ta siis kurjaks weel saab, siis kela ja sunni targaste; agga kui ta weel ei kule ja sind peksma tulleb, siis olgo sul wal-

mis assutud üks hea reht witso, ja peksa lapse wisil! Kui lööd, siis issi hüa: Mina mees, sina naene! Mina mees, sina naene! Wata kukke, wata kaña! Kumb es üllem, kuk wõi kaña? Kui sa nenda tedda hirmutanud, siis maenitse ja nomi tedda kange kõnega, ja näida, kuidas mailmas wagga abbiellorahwa kohhus on ellada. Issi ärra wihhasta kaua, waid olle pea heameleline ja lahke. Kui sul wõerad tullewad, siis armasta, aunsta ja kida tedda, kui olleks ta sul iggawest hea olnud; kui sa kustgi wäljast tulled koddu, siis astu kõigeesiite oma head perrenaest waatma ning ütle: „„Armas perrenaene, kuidas sa nüüd ometi ellasid ehk läbbisaid? Kas ollid ka terwe? Ma jäin kül kauaks wälja: mo aeg wibis pitkaks; ärra olle pahha selle pärrast! Kui Jumal lasseb ellada, siis ma parrandan kül oma aega jälle ärra.““ Siis wõtta ka, mis wäljast olled juhtunud sama, karmanist ja taskust wälja, ja anna oma leppitud perrenaesele, nenda kui kukkel se wiis kañale anda on; kül siis sinoga ikka pea ärraleppib ning toime saab.“

Se olli nüüd kõik kukke maenitsus, mis ta perremeest öppetas. Perremees teggi nenda ja sai abbi, lõidis perrenaest heldet, ja enast targa ollewad.

Üks jut naisterahwa pilkamiseks. *)

Ükskord olnud üks naine, kellel õige wagga mees on olnud. Tema ei olle sellega ei ial leppinud, ei ka korda sanud; tema on ikka wihhastanud ja rielnud ning oma wolli ajjanud. — Tulli kord, et tema

*) Sedda jutto on üks Waña-Karristewalla koolmeister, kes ammo jo maggama läinud, isse oma käega ülleskirju-